

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ :

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ — ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1934

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ ΕΚΔΟΤΑΙ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ» — ΣΤΑΔΙΟΥ 46Α
ΑΘΗΝΑΙ



ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

στην ἔκδοση τῶν «Ἔργων» του τῆς βιβλιοθήκης Φέξη. Δὲν ἐσημείωσα, δυστυχῶς, παρὰ ἐλάχιστα, μὲν ὅμως μὲ τὴν ἐντύπωση πὼς ἂν συγκεντρώνονταν ὅλα, θάποτελοῦσαν ἓνα σημαντικό κι' ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς σειρᾶς τῶν «Ἀπάντων» του. Σοῦ στέλνω λοιπὸν τὸ παρακάτω σημείωμα μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ θελήσεις νὰ τὸ δημοσιεύεις γιὰ νὰ τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους οἱ ἐνδεγόμενοι μελετητὲς ἢ ἐκδότες τοῦ ἔργου του σοῦ στέλνω ἀκόμα ὑλόκληρο τὸ περὶ Δαστογέφυκη ἄρθρο του, πού θάξιζε νὰ τὸ ξανατυπώσεις στίς σελίδες σου γιὰ τὸ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον πού παρουσιάζει, γιατί εἶναι τὸ πρῶτο — ἂν δὲ γελιέμαι — πού γράφτηκε γιὰ τὸ συγγραφέα αὐτὸν στὴν Ἑλλάδα, καὶ μάλιστα γιὰ νὰ προλογίσει τὴ μετάφραση τοῦ «Ἐγκλημα καὶ Τιμωρία» ἀπὸ τὸν Παπαδιαμάντη.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ ἄρθρα κλπ. τοῦ Ροῖδη πού δὲ συμπεριληφθῆκαν ἐστὶν ἔκδοση τῶν «Ἔργων» του:

- 1) Ὁ Δαστογέφυκη καὶ τὸ ἔργον του «Ἐγκλημα καὶ Τιμωρία», Ἐφημερίς 13 Ἀπριλ. 1889.
- 2) Γίγαντες καὶ νάνοι (Σκαλάθουρα), Παρνασσός, Τόμ. 1ῆ', 1892, σελ. 5—8.
- 3) Θεατρικὴ ἀνάμνησις, Ἐφημερίς 1—2 Νοεμ. 1895.
- 4) Παθογένεια, Ποικίλη Στοά 1895, σελ. 49—54.
- 5) Αἱ ἐξοχαὶ τῶν Ἀθηνῶν, Πανηγυρικὸν λεύκωμα: Ἡ Ἑλλάς κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας 1896, σελ. 308—311.
- 6) Τί τρώγουν οἱ Ἀθηναῖοι, Πανηγυρικὸν λεύκωμα: Ἡ Ἑλλάς κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας 1896, σελ. 318—322.
- 7) Ὁ Ἀστὴρ μου, Ἀκρόπολις, 24 Δεκεμβρίου 1900.
- 8) Ὁ Διαβάτης, Ἀκρόπολις, 25 Δεκεμβρίου 1900.

Μὲ ἀγάπη
Γ. Κ. ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗΣ

Οἱ μεταφράσεις τῶν ἀρχαίων συγγραφέων.

Φίλε κ. Π. Χάρη,

Στὸ τελευταῖο φύλλο τῆς «Νέας Ἑστίας» δημοσιεύεται ἐπιστολὴ τοῦ κ. Κ. Παράσχου σχετικὴ μὲ τὴ μόρφωση πού πρέπει νάχη ὁ μεταφραστὴς ἀρχαίων συγγραφέων.

Νομίζω πὼς ὁ κ. Παράσχος κάνει ὄχι καὶ τόσο ἐπιτυχημένη σύγκριση ὑποστηρίζοντας πὼς, ὅπως τὸν Μπωντλαίρ καὶ οἷονδήποτε ἄλλο Γάλλο εἶναι σὲ θέση νὰ μεταφράσῃ καλύτερα ἓνας λογοτέχνης, ἔτσι μπορεῖ ν' ἀποδώσῃ καὶ τὸν Εὐριπίδη ἢ τὸν Πλάτωνα. Γιατί, ἐνῶ εἶναι δυνατόν ἓνας λογοτέχνης νὰ ξέρῃ τὰ γαλλικὰ ἐξ ἴσου καλὰ ὅπως ἓνας καθηγητὴς τῆς γαλλικῆς, ἀντίθετα, τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κατέχη σὰν τὸν καθηγητὴ τῆς κλασικῆς φιλολογίας. Γι' αὐτό, ἂν εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ διαλέξουμε μεταξὺ καθηγητοῦ καὶ λογοτέχνη, θὰ ἔπρεπε νὰ προτιμούσαμε τὸν πρῶτο. Ἄν μάλιστα ὁ καθηγητὴς, πού θὰ καταπιάνονταν μὲ τὴ μετάφραση ἑνὸς ἀρχαίου κλασικοῦ, ἦταν σύγχρονος καὶ λογοτέχνης — μήπως εἶναι ἀδύνατο; — τόσο τὸ καλύτερο.

Ἐπὶ τὰς βέβαια καὶ λογοτέχνες ἀριστοὶ μεταφρασταί, εἶναι ὅμως τόσο σπάνιοι!

Φιλικώτατα
Μ. ΚΑΛΕΥΡΑΣ

* *

Ἀγαπητὴ «Νέα Ἑστία»,

Στὸ «Δεκαπενθήμερο» τοῦ 1860 τεύχους ὁ κ. Κ. Παράσχος γράφει γιὰ τὶς μεταφράσεις τῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Ἐνῶ ὁ κ. Τζάρτζανος ὑποστηρίζει ὅτι «ἡ ἑρμηνεία κι' ἡ ἐξήγησις κι' ἡ μετάφρασις τῶν κλασικῶν συγγραφέων δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ἀποκλειστικὸ ἔργο ἱκανῶν φιλολόγων», γιατί «αὐτοὶ ἔχουν τὴν ἀπαιτούμενη ἐπιστημονικὴ μόρφωσι καὶ γνῶσι τῆς ἀρχαίας γλώσσας», ὁ κ. Παράσχος τὸν ἀντικρούει καὶ μὲ ἄλλα καὶ μὲ τοῦτο ἀκόμη: «Καὶ μπορεῖ ποτὲ ἓναν λογοτέχνη, ἓναν ποιητὴ, ἓνα ρήτορα, ἓναν ἱστορικὸ νὰ τὸν αἰσθανθῆ καὶ νὰ τὸν ἀποδώσῃ καλύτερα ἓνας ἐπιστήμονας παρ' ὅ,τι ἓνας λογοτέχνης; Θὰ ἦταν σὰ νὰ λέγαμε ὅτι τὸν Μπωντλαίρ δὲ θάπρεπε νὰ τὸν μεταφράσῃ ὁ Οὐράνης λ. χ. ἢ ὁ Τέλλος Ἀγρας, ἀλλὰ ἓνας ἀριστος καὶ ἱκανώτατος... καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς!»

Ἡ διαφορὰ εἶναι μεγάλη. Ὁ Οὐράνης ἢ ὁ Τέλλος Ἀγρας γνωρίζουν καλὰ τὴ γλῶσσα πού ἔγραψε ὁ Μπωντλαίρ, ἴσως καλύτερα κι' ἀπὸ τὸν ἀριστο καθηγητὴ τῆς Γαλλικῆς, γιατί πιθανόν νὰ ἔζησαν καὶ στὸν τόπο πού μιλιέται, ἐνῶ οἱ μεταφραστὲς τῶν ἀρχαίων συγγραφέων πού ἔχει ὑπ' ὄψιν του ὁ κ. Τζάρτζανος πολὺ λίγο γνωρίζουν τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ.

Μ' ἐκτίμηση
ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΡΟΣ

Ὁ τάφος τοῦ Καρυωτάκη.

Ἀγαπητὴ «Ν. Ἑστία»,

Σχετικῶς μὲ τὸν τάφο τοῦ Καρυωτάκη στὴν Πρέβεζα, γιὰ τὸν ὅποιον ὁ κ. Ἀρχουμάνης ἔγραψε πὼς βρίσκεται σὲ κακὴ κατάστασι, σὰς πληροφορῶ πὼς εἶναι δυὸ χρόνια τώρα πού δὲν ὑπάρχει, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἡ οἰκογένεια τοῦ Καρυωτάκη ἔφερε τὰ ὀστᾶ του σὶ ἐδῶ νεκροταφεῖο.

Μὲ ἀγάπη
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Ἡ φυλάκιση τοῦ Χοῖδᾶ.

Φίλη «Νέα Ἑστία»,

Ὁ Ρόκος Χοῖδᾶς δὲν κλείστηκε σὶ φοβερὰ μπουντρούμια τῶν φυλακῶν τῆς Χαλκίδας, ὅπως μᾶς λέει ὁ κ. Ἀρ. Πρόκος σὶ ἄρθρο του «Ἡ δίκη τοῦ Ραμπαγᾶ», ἀλλὰ ἔκανε τὴν ποινὴ του σὶ κατάστημα τῆς Χωροφυλακῆς. Τὰ βράδια, μάλιστα, μεταμφιεσμένος κάπως, — φοροῦσε ἓνα τούρκικο φέσι, — πήγαινε καὶ περνοῦσε τὴν ὥρα του, μὲ τὴν ἀνοχὴ τῆς ἀρχῆς πάντοτε, σὶ διάφορα συγγενικά του σπίτια, γιατί ἡ πρώτη του